

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 207. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365626620832/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

— Ja, saadan er hun altsaa, sagde Hr. Poul vredt. Hun vil gabe over alt. Hun vil have Andreas, men det betyder ingenlunde, at hun vil give Afkald paa mig. Hun giver aldrig Afkald paa nogen Mand! Men hun skal alligevel faa Lov til at vælge — i dette Tilfælde!

— Hun lader sig ikke tvinge — ikke ved noget Middel.

— Jeg vil ikke tvinge hende, men maaske sparker jeg hende — saa langt ind i Helvede, som en Hare kan hoppe i fjorten Aar!

Hr. Poul rejste sig. Det sortede for hans Øjne.

— Hun kommer tilbage til Dem igen, sagde Anna Sophie stille.

— Mener De det ... alvorlig lidt?

Hr. Poul blev pludselig som et andet Menneske.

— Det er saa godt som givet. Jeg tror, jeg forstaaer mig paa Barbara. De kan gerne stole lidt paa mig. Imidlertid maa De tage det med Ro — De har Livet for Dem! Glem heller ikke, at der jo ogsaa er andre Kvinder til i Verden.

Hun rejste sig og ligesom strakte sin Krop en Smule, hun var stor og blond og blid og smilede ganske let. Hr. Poul opfattede denne Gestus som et Strejf gennem Taage og huskede den altid siden — paa den Maade, som man ofte hliver ved med at huske aldeles ligegyldige Iagttagelser.

Han var let svirende, da han omsider brød op fra Reyncgaard. Han var vel blevet siddende i evig Samtale om Barbara, hvis ikke Skumringen havde mindet ham om, at Aftenen nærmede sig. En frygtelig Spænding og Utaalmodighed begyndte at klemme hans Hjerte, men han var hjælpeløs og kunde ikke gøre andet end vente. Her sad han i Nystue, i Barbaras Hjem, og hørte til Huset. Men Barbara, hvor var hun?

Hans Svigermoder Magdalene stillede Mad frem og værdigede ham ikke mange Ord. Da han yntede noget om, at Barbara vist snart kunde ventes, satte hun blot et usigelig vantro Ansigt op.

— Ja, men hvor kan hun da være? spurgte han.

— Tror De, jeg, sagde Magdalene bittert, tror De, jeg nogensinde kender hendes Veje eller hendes Venner? Hun er min Datter, det kan jeg ikke fraga, og jeg har prøvet at opdrage hende saa godt som muligt. Men nu vasker jeg mine Hænder, Hr. Poul. det har jeg altid ladet Dem forstaa, jeg vasker mine Hænder.

Tiden gik og Ensomheden red Hr. Poul som en Marc. Under tiden mente han, at nogen tog i Dørklinken, og i disse Øjeblikke fyldtes han af en saadan Forventning, at han baade saa Barbaras Gestalt for sig og hørte hendes glitrende Stemme.